

straturu, kopírovací lis a tři křesla, maje za to, že povinný jich potřebuje ku výkonu své živnosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu potud, že zamítl vylučovací návrh ohledně psacího stroje, dvou psacích stolů, dvou křesel a americké registratury.

D ů v o d y:

Dlužník jest majitelem obchodní kanceláře, v níž provozuje obchody různého druhu. Sluší tedy v otázce, které věci jsou z exekuce vyloučeny, naň použití ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř., podle něhož jsou nezabavitelné ony předměty, kterých dlužník potřebuje k osobnímu provozování malé živnosti. Rozšiřování toto ustanovení na obchody většího rozsahu není zákonem odůvodněno. K osobnímu provozování malé živnosti druhu výše uvedeného stačí však úplně 3 psací stoly a 4 židle, které byly podle zájemního protokolu dlužníku ponechány. Není zejména zapotřebí psacího stroje se stolkem a židlí, poněvadž korespondenci může si malý živnostník obstarávat ručně, není třeba dalších 2 amerických psacích stolů, když 3 psací stoly byly již dlužníku ponechány, není třeba americké registratury, neboť korespondence malého živnostníka může být uschována v zásuvkách tří psacích stolů, a není konečně třeba 2 křesel, když již 4 židle byly dlužníku ponechány. Nárok dlužníka na vyloučení těchto věcí z exekuce byl tedy právem prvním soudem jako bezdůvodný zamítnut.

Čís. 1404.

K uznání žalobního nároku zákonným zástupcem (podpůrcem) strany jest třeba svolení opatrovnického soudu. Nedostatek průkazu o tomto svolení má v zápětí zrušení rozsudku dle uznání (§ 496 čís. 3 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 1597/21.)

Prozatimní podpůrce žalovaného uznal žalobní nárok, nemaje k tomu svolení opatrovnického soudu, načež procesní soud první stolice vynesl rozsudek dle uznání (§ 395 c. ř. s.). Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl. D ů v o d y: Výtce nesprávného posouzení právního nelze upřít oprávněnosti. I při rozsudku pro uznání jest podmínkou, by ten, kdo nárok uznává, byl nejen procesuálně způsobilým, státi k soudu, nýbrž i způsobilým, volně nakládati předmětem sporu. Tuto otázku dlužno posuzovati dle předpisů občanského zákoníka, a potřebuje tedy dle § 233 zákonný zástupce, v tomto případě prozatimní podpůrce, k opatření, která nenáleží k obvyklému a řádnému hospodaření, svolení soudu a jsou dle § 865 obč. zák. právní jednání bez tohoto svolení neplatnými. Tuto otázku, kterou soud odvolací pokládá za rozhodnou, nevzal první soud vůbec na přetřes a bylo tedy dle § 496 čís. 3 c. ř. s. rozsudek zrušiti, zvláště když žalobcem ani nebyl učiněn dle § 395 c. ř. s. návrh na vydání rozsudku pro uznání.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Uznáním žalobního nároku vzdal se prozatimní podpůrce žalovaného odporu proti žalobě, podrobiv se zcela žalobnímu nároku, takže procesní soud mohl se dle § 395 c. ř. s. omeziti na rozhodnutí sporu rozsudkem pro uznání, aniž by byl blíže zkoumal oprávněnost žalobního nároku dle žalobcových údajů. Odvolací soud vyžaduje proto právem, aby zákonný zástupce prokázal i způsobilost nakládati volně předmětem sporu, a sice měl prozatimní podpůrce dle § 233 obč. zák. prokázati svolení opatrovníckého soudu k uznání žalobního nároku. Procesní soud opomenul přes ustanovení § 4 odstavec druhý c. ř. s. průkaz tento si vyžádati, a je proto napadené usnesení odvolacího soudu zcela správné. Vzhledem k průběhu sporu není třeba řešiti případné důsledky toho, kdyby se byl zákonný zástupce žalovaného ke sporu vůbec nedostavil. Vzhledem k rekursu uvést dlužno jen tolik, že v tomto případě byl by procesní soud povinen zkoumati oprávněnost nároku dle skutkového přednesu žalobcova, čehož při uznání dle § 395 c. ř. s. nebylo. K zrušení rozsudku dle § 496 čís. 3 c. ř. s. nebylo třeba výslovného návrhu odvolatelova; soud odvolací učinil tak právem z moci úřední.

Čís. 1405.

Přípustnost pořadu práva pro žalobu okresního cestáře o služební požitky.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 1599/21.)

Žalobou, zadanou na soudě v lednu 1921, domáhal se žalobce na okresním zastupitelství uznání, že jeho služební poměr jako okresního cestáře jest po právu, tvrdě, že byl již asi před 21 lety ustanoven prozatimně okresním cestářem; žalobní nárok opíral o § 2 služeb. řádu pro cestáře na okresních silnicích v Čechách a o § 25 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 17 sb. z. a n. na rok 1920. Procesní soud své stolice rozhodl o žalobě věcně, odvolací soud zrušil sám od sebe napadený rozsudek a odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. **D ů v o d y:** S ohledem na ustanovení §§ 29 a 54 odstavec první j. n. a § 5 obč. zák. nutno žalobcův právní nárok jak co do jeho opodstatnění, tak co do otázky připustnosti pořadu práva, posuzovati dle zákonných ustanovení, platících v době jeho vzniku. Nutno tedy hledíc na to, že žalobce byl jako cestář do služeb přijat již před 21 léty, míti za to, že na tento případ nelze použití zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 17 sb. z. a n. a že dlužno vrátiti se zpět ku právu, platnému v době vzniku žalobního nároku. Nejde o poměr soukromoprávní, nýbrž veřejnoprávní, čemuž nasvědčuje, že práva a povinnosti cestáře upraveny jsou zvláštními služebními předpisy, že cestáři jako orgánové veřejné správy jsou vzati do přísahy a požívají ochrany zákona, a že jak o přijetí do služebního poměru, tak o jeho zrušení platí zvláštní předpisy, vydané příslušným úřadem. Podle zákona ze dne 31. října 1907, čís. 63 z. zák. pro Čechy byly služební poměry samosprávných úředníků při okresních výborech upraveny a byla ustanovením § 40 vymezena příslušnost soudů, které rozhodují spory o služební příjmy a výslužné úředníka, kdežto o ostatních